

- 2) Gadījumā, ja atbilde uz 1. jautājumu ir noraidoša, vai 6. panta 2. punkta b) apakšpunkts (tagad 26. panta 1. punkta b) apakšpunkts) ir jāinterpretē tā, ka darba devējam kupona izsniegšana darbiniekam saskaņā ar darba līguma noteikumiem ir jāuzskata par pakalpojuma sniegšanu gadījumā, ja kupons tiks izmantots darbinieka privātajām vajadzībām?
- 3) Ja kupona izsniegšana nav ne pakalpojuma sniegšana pret atlīdzību 2. panta 1. punkta izpratnē, ne arī uzskatāma par pakalpojuma sniegšanu saskaņā ar 6. panta 2. punkta b) apakšpunktu, vai 17. panta 2. punkts (tagad 168. pants) ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar to darba devējs drīkst atgūt pievienotās vērtības nodokli, ko tas samaksājis kupona iegādes brīdī un par piegādi darbiniekam saskaņā ar darba līgumu gadījumā, ja kupons tiks izmantots darbinieka privātajām vajadzībām?

(¹) Padomes 1977. gada 17. maija Sestā Direktīva 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.)

Pamati un galvenie argumenti

No Direktīvas 2000/59/EK 11. panta 2. punkta izriet, ka Igaunijas Republikai ir pienākums noteikt kritērijus, izvēloties pārbaudāmos kuģus, kas nav zvejas kuģi un izklaides kuģi un kuriem atļauts vest ne vairāk par 12 pasažieriem.

Direktīvas 2000/59/EK 11. pants 2. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts, ka ja attiecīgā iestāde nav apmierināta ar šīs pārbaudes rezultātiem, tā neļauj kuģim atstāt ostu, pirms tas nodod kuģa atkritumus un kravas atliekas ostas uzņemšanas iekārtās saskaņā ar 7. un 10. pantu.

Igaunijas Republika ir paziņojusi par vēlmi papildināt Igaunijas tiesību aktus, lai pareizi transponētu šos direktīvas noteikumus. Komisijai nav informācijas par šādu grozījumu pieņemšanu.

(¹) OV L 332, 81. lpp.

Prasība, kas celta 2009. gada 30. janvārī – Eiropas Kopienu Komisija/Igaunijas Republika

(Lieta C-46/09)

(2009/C 90/18)

Tiesvedības valoda – igauņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji – E. Randvere un K. Simonsson)

Atbildētāja: Igaunijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, valsts tiesībās nepareizi transponējot Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvu 2000/59/EK par ostas iekārtām, kas paredzētas kuģu atkritumu un kravu atlieku uzņemšanai (¹), Igaunijas Republika nav izpildījusi saskaņā ar Direktīvas 2000/59/EK 11. pantu noteiktās prasības;
- piespriest Igaunijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – izteikts ar Stockholms Tingsrätt (Zviedrija) 2009. gada 6. februāra rīkojumu – Konkurrensverket/TeliaSonera Sverige AB

(Lieta C-52/09)

(2009/C 90/19)

Tiesvedības valoda – zviedru

Iesniedzējtiesa

Stockholms Tingsrätt

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Konkurrensverket [Konkurences padome]

Persona, kas iestājusies lietā: Tele2 Sverige Aktiebolag

Atbildētāja: TeliaSonera Sverige AB

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Kādos apstākļos pastāv EKL 82. panta pārkāpums, kas izriet no starpības starp cenu, kādu vertikāli integrēts uzņēmums prasa par tālākpārdošanai paredzēta ADSL produkta pārdošanu konkurentiem vairumtirdzniecības tirgū, un cenu, kādu šis pats uzņēmums prasa galalietotāju tirgū?
- 2) Vai atbildot uz pirmo jautājumu nozīme ir vienīgi cenām, ko dominējošais uzņēmums prasa no galalietotājiem, vai arī vērā būtu jāņem arī cenas, ko prasa konkurenti galalietotāju tirgū?

- 3) Vai atbildi uz pirmo jautājumu iespaido apstākļi, ka dominējošajam uzņēmumam nav regulatora noteikta pienākuma veikt piegādes vairumtirdzniecības tirgū, taču tas pēc paša iniciatīvas ir izlēmis šādas piegādes veikt?
- 4) Vai tāda veida prakse kā pirmajā jautājumā aprakstītā ir ļaunprātīga izmantošana vienīgi tad, ja rodas pret konkurenci vērstas sekas, un ja tā, kā šādā gadījumā nosakāmas sekas?
- 5) Vai atbildi uz pirmo jautājumu iespaido dominējošā uzņēmuma ekonomiskā vara tirgū?
- 6) Vai tāda veida prakse kā pirmajā jautājumā aprakstītā ir uzskatāma par ļaunprātīgu izmantošanu vienīgi tad, ja uzņēmums, kas šādu praksi īsteno, ir dominējošā stāvoklī gan vairumtirdzniecības, gan galalietotāju tirgū?
- 7) Vai tāda veida prakse kā pirmajā jautājumā aprakstītā ir uzskatāma par ļaunprātīgu izmantošanu vienīgi tad, ja dominējošā uzņēmuma piegādātā prece vai pakalpojums vairumtirdzniecības tirgū ir konkurentiem neaizstājams?
- 8) Vai atbildi uz pirmo jautājumu iespaido tas, vai piegāde tiek nodrošināta jaunam klientam?
- 9) Vai tāda veida prakse kā pirmajā jautājumā aprakstītā ir uzskatāma par ļaunprātīgu izmantošanu vienīgi tad, ja ir sagaidāms, ka dominējošais uzņēmums atgūs ciestos zaudējumus?
- 10) Vai atbildi uz pirmo jautājumu iespaido tas, ka situācija ietver tehnoloģiskas pārmaiņas tirgū, ko raksturo prasība veikt lielus ieguldījumus, piemēram, attiecībā uz saprātīgām izmaksām saistībā ar savas vietas iedibināšanu tirgū un iespēju, ka laika periodā, kad notiek savas vietas iedibināšana tirgū, ir jāveic pārdošana ar zaudējumiem?

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs*

Atbildētājs: *Loyalty Management UK Limited*

Prejudiciālie jautājumi

“Apstākļos, kad nodokļu maksātāja (turpmāk tekstā – “veicinātāja”) darbojas vairāku dalībnieku klientu uzticības atbildības programmu (turpmāk tekstā – “shēma”) “vadīšanā”, saskaņā ar kurām veicinātāja noslēdz dažādus šādus līgumus:

- i) līgumus ar dažādām sabiedrībām, kuras sauc par “sponsorēm”, saskaņā ar kuriem sponsors piešķir “punktus” sponsoru klientiem (turpmāk tekstā – “punktu uzkrājēji”) un sponsors veic maksājumus veicinātājam;
- ii) līgumus ar punktu uzkrājējiem, kuros ir tādi noteikumi – kad punktu uzkrājēji iegādājas preces un/vai pakalpojumus no sponsorēm, tie saņem punktus, kurus tie var atpērcēt ar precēm un/vai pakalpojumiem, un
- iii) līgumus ar dažādām sabiedrībām (sauktas par atpērcotājām), saskaņā ar kuriem atpērcotājas piekrīt cita starpā piegādāt preces un/vai pakalpojumus punktu uzkrājējiem par cenu, kas ir zemāka par to, kas citādi būtu jāmaksā, vai pret bez skaidras naudas samaksu, ja punktu uzkrājējs atpērcē punktus un savukārt veicinātāja samaksā “pakalpojuma maksu”, kura tiek aprēķināta atbilstoši pie atpērcotājām atpērcoto punktu skaitam attiecīgajā laikposmā.

1) Kā ir jāinterpretē 14., 24. un 73. pants Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvā 2006/112/EK ⁽¹⁾ (pirms tam 5., 6. pants un 11. panta A sadaļas 1. punkta a) apakšpunkts Padomes 1977. gada 17. maija Direktīvā 77/388/EEK ⁽²⁾), ja veicinātāja veic maksājumus atpērcotājām?

2) Konkrētāk, vai šie noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka šāda veida veicinātājas maksājumi atpērcotājām ir uzskatāmi:

a) tikai par atlīdzību par atpērcotājas pakalpojumu piegādi veicinātājam; vai

b) tikai par atlīdzību par atpērcotājas veiktu preču un/vai pakalpojumu piegādi punktu uzkrājējiem; vai

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – izteikts ar House of Lords (Apvienotā Karaliste) 2009. gada 6. februāra rīkojumu – Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs/Loyalty Management UK Limited

(Lieta C-53/09)

(2009/C 90/20)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

House of Lords